

— По-добре е да не диримъ дома на деспота . . . —
пошушна по-дребничкиятъ влахъ — а да заобиколимъ все
по брѣга, край фрушкото заселище, оттамъ ще гледаме да
хванемъ Света гора.

— А коне? — попита изтрѣпналъ царьтъ. — Деспо-
тътъ може и да ни скрие въ случай на беда . . .

Янкулъ махна съ рѣка.

— Сега всички сѣ съ новия царь. Никой деспотъ
нѣма да си заложилъ главата да те спасява, Бориле . . . Ами
ти гледай ако можешъ самъ да си помогнешъ. Хайде.
Нѣма време за бавене. Скоро вече ще съмне.

Четиримата се промъкнаха презъ гѣстия крайбрѣ-
женъ лесъ, закриляни отъ непрогледната мрачина. Стигнаха
до моста при втория въгрешенъ завой на рѣката. Въ лѣво
вече се чернѣеше горниятъ склонъ на Света гора. Ле-
сътъ шумѣше, залюлянъ въ тъмна трѣпка. Ала Борилъ
упорито настоя на своето. Да минатъ моста и да подирятъ

Борилъ усѣти какъ внезапно цѣлото му тѣло тежко
се отпуска въ непобедима отмала.

Всичко бѣ загубено. Бѣха уловени.

Той се изправи съ мѣка, подкрепянь отъ Балдю,
поправи съ разтреперани прѣсти дългото си до колѣнетѣ
рухо, дигна несмѣло чело. Двамата власи застанаха поблед-
коне. Той носѣше съ себе си достатъчно пари и скѣпоцен-
ности. А парата отваряше всички врати. Царьтъ даде на
Янкула кисия натѣпкана съ жълтици.

— Ние ще чакаме тука, подъ моста. Ти върви нагоре,
като стигнешъ подъ Боярски рѣтъ, удари на лѣво . . .

Той внезапно млъкна и се послуша. Ледени игли ситно
посипаха тила му. Дружина конници препускаше край брѣ-
га насреща. Блеснаха ярки огнени петна. Дървениятъ мостъ
затрепера подъ буйния ударъ на копитата. На четиримата
бѣгълци не остана време да решатъ кой пѣтъ да поематъ.
Само се хвърлиха по очи на земята. Останаха вцепенени,
притиснати плѣтно въ влажната прѣстъ. Единъ отъ конни-
цитѣ се наведе, дигна високо въ въздуха аления пламъкъ
на борината.